

Odmev iz Afrike

ilustriran mesečnik

v pospeševanje afriških misijonov.

Izdaja

Klaverjeva družba

Ljubljana, Pred škofijo 8.

= Leto XVII. =

Ljubljana, 1920.

III Mh
39254

III Mh
~~39245~~

Kazalo.

Stran	Stran
Uvodniki in sestavki.	
Prostost, enakost, bratstvo. (Alfonz Hajduk)	1
Misijonsko srce. (Tomaž Kren, O. S. B.)	17
Podpiranje katehistov — izvrstno delo za rešitev duš. (O. Willemen.)	19
Odločilna ura svetovnega misijona. (Holzapfel, S. V. D.)	33
Proglasitev mučencev iz Ugande za blažene	49
Kaj store misijonarji za divjake? (O. Caygac, C. S. S.)	66
Vi, naši prijatelji! (Piše o. Kren, O. S. B.)	81
Smrt blaženih mučen. v Ugandi	
Doživljaj nekega misijonarja na praznik Brezmadežnega Spčetja	
Sveti večer v misijonu v Sandoni. (Poroča o. Luttenbacher, C. Sp. S.)	
Misijonski dopisi.	
Beli očetje Lavižerijevi:	
<i>Apostolski vikarijat Uganda.</i>	
Pismo škofa H. Streicher	3
Očetje od sv. Duha:	
<i>Apostolski vikarijat Zah. Niger.</i>	
Pismo škofa Broderik	20
<i>Misijon Lunda-Gambos (Angola).</i>	
Pismo o. Wendling	4, 84
Oblatje Marije Brezmadežne:	
<i>Apostolska prefektura Windhuk (deželata Damara).</i>	
Pismo o. Schulte	83
Kapucini:	
<i>Apostolski vikarijat dežel Galas.</i>	
Pismo škofa Jarossea	38
<i>Apostolska prefektura Belgijski Ubanghi.</i>	
Pismo msgr. Carnonkel	68
Lazaristi:	
<i>Apostolski vikarijat Abesinija.</i>	
Pismo o. Baeteman	8

	Stran		Stran
Očetje Brezmadežnega Srca Marijinega (Scheut):		Iz življenja sv. Petra Klaverja	16, 32, 48, 64
<i>Apostolski vikarijat Leopoldville.</i>		Misijonski zavod za Eritrejo v Rimu	42
Pismo škofa Van Ronsle	21	Tolažilne besede v sedanjih bridkostih	47
Misijonska družba sv. Jožefa (Mill-Hill):		Poziv blagim dušam k sodelovanju za razširjenje katoliškega tiska za Afriko	51
<i>Apostolski vikarijat Zg. Nil.</i>		Izkaz po Družbi sv. Petra Klaverja podeljenih misijonskih milodarov v letu 1919.	57
Pismo o. Dame	9	Iz naše listnice	63, 80, 96
Misijonska družba „della Consolata“:		Kongregacija de Propaganda fide	65
<i>Apostolski vikarijat Kenya.</i>		Visok obisk	79
Pismo o. Lavr. Salezij	23	Predmeti, leta 1919. poslani misijonom	80
Dominikani:		Sveti oče in afrikanski mučenci	94
<i>Apostolska prefektura Vzh. Uelle.</i>		Običajna cerkvena slovesnost	96
Pismo o. Meyer	69		
Pisma domačinov:			
Pismo črnega bogoslovca Kibirigo	94		
Kratki misijonski dopisi:			
	11, 24, 41, 58		
Kronika Družbe sv. Petra Klaverja			
	31, 61, 79, 95		
Raznovrstno.			
Dušna premija	1, 18, 33	Slike.	
Jubilejni dar iz Amerike	12	Sv. Peter Klaver — apostol zamorcev	11, 17
Tvoje najljubše	12	Škof Streicher	7
		Slike iz življenja sv. Petra Klaverja	16, 32, 48
		Nekrvava daritev novega zakona	18
		Črni mizarski vajenci s svojim mojstrom misijonarjem	29
		Škof Jarousseau, apostolski vikar dežel Galas, s svojimi seminaristi	34
		Zemljevid Afrike	35
		P. Papetard	44
		Svetinja p. Papetarda z zmečkano kroglo	45
		Devet črnih krščanskih zakonskih parov	65
		Marijina družba v Afriki	71
		Afrikansko pokopališče v Zumbo ob Zambeziju	81
		Škof Livinhac	89

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov s
prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Klaverjeva družba.

Ljubljana, Préd škofijo št. 8.

Stane za celo leto K 3.—,
s koledarjem K 4.50.

Naročila naj se naslovijo: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred
školijo 8, II. nadstropje.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv.
Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve
družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno Salzburgr,
Dreifaltigkeitgasse 19.

VSEBINA:

Dušna premija. — Prostost, enakost, bratstvo. — Apostol-
ski vikarijat Uganda. — Misijon Lunda. — Apostolski vi-
karijat Abesinija. — Apostolski vikarijat Zgornji Nil. —
Kratka misijonska poročila. — Jubilejni dar iz Amerike.
— Tvoje najljubše. — Vrli črni katehist Janez Kitagana.
— Petra Klaverja poučuje njegova bogoljubna mati (s sliko).
Slika: Škof Streicher.

od 1. oktobra do 30. novembra 1919.

Za afrikanske misijone K 2588'80. — Za sv. maše K 3855'—.
Za stradajoče K 50'30. — Za gobavce K 62'—, — Za bolne na dre-
mavici K 52'—, — Za odkup sužnjev K 2559'79, — Botrinski darovi
K 3345'—, — Darovi za krščence K 76'50. — Za semeniščnike K 30'—,
— Za katehiste K 1271'—, — Za zamorske otroke K 330'52. — Za kruh
sv. Antona K 5011'37. — Za Klaverjev vinar 104'56. — Za zvezo otrok
za Afriko K 154'28. — Za mašno zvezo K 1241'90. — Za misijonsko
zvezo K 19'50. — Za cerkev sv. Jožefa K 2'—, — Za misijon sv. Jo-
žefa K 10'—, — Za kip presvetega Srca Jezusovega ali žalostne Ma-
tere božje K 200'—, — Za vzgojo misijonarjev K 20'—, — Za zidavo
kapelice K 10'—, — Darovi brez podatkov K 1070'20. — Za Klaverjevo
družbo K 334'—, — Dospeli darovi za pokritje tiskovniških stroškov
»Odmeva« K 569'83. — Podporniški prispevki K 266'20. — Prispevki
udeležnikov Klaverjeve družbe K 20'95.

Vas Strohinj (p. Naklo): za misijone K 258'—; za kruh
sv. Antona K 20'—.

VAŽNO!

P. n. naročnike »Odmeva«, ki ste še na dolgu, nujno
prosimo, da dolg čimprej poravnate! V ta namen se lahko
poslužite položnice, ki smo jo priložili novemberski števil-
ki, in obenem poravnate tudi Klaverjev koledar 1920 (kos
1.50 K), ter obnovite naročnino za leto 1920. Naročnina
»Odmeva« je od sedaj dalje 3 K, »Zamorčka« pa 2 K. —
Tudi ljube podpornike si dovoljujemo opozoriti, da obno-
vijo svoj letni podporniški prispevek. Za vso ljubezen Vam
»Bog plačaj!«

Odmev iz Afrike

ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. — Izdaja: Družba sv. Petra Klaverja. — Stane za celo leto K 3.—. — Uredništvo »Odmeva iz Afrike« pošilja vsako leto svojim naročnikom »Klaverjev koledar« za ceno K 1'50.

Blagoslovljen po Piju X. in Benediktu XV.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev. — prosi za nas!

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov berejo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Prostost, enakost, bratstvo.

Piše Alfonz Hajduk.

Tri pomenljive, vsebine polne besede! In vendar stare, prastare besede, ki niso sad svetovnega požara, ki jih ni rodil ogenj revolucije, ampak stara krščanska načela.

Prostega je ustvaril Bog človeka, prostost mu je položil v srce. Pred njegovim prestolom smo vsi enaki. In iz največje njegovih zapovedi, zapovedi ljubezni do bližnjega, izvira medsebojno bratstvo.

Te misli je sv. Cerkev vedno zastopala, zanje se bori neprestano. Mi kot njeni otroci pa smo dolžni, podpirati jo v njenem stremljenju. A ni ga hvaležnejšega polja v tem oziru, kot so paganski misijoni. In če se, čitatelj dragi, doslej mogoče nisi posebno zanimal za misijone, mi moraš vendar pritrditi, da je prav tako času primerno, zavzeti se za prostost, enakost in bratstvo, kakor za misel

sedanjosti, za osrečenje človeštva. Zares plemenita, vzvišena misel! A se mora pa tudi na pravem mestu udejestviti.

Da, udejestviti se mora na pravem mestu! In zato pojdimo predvsem k onim, ki sreče sploh ne poznajo. Začnimo pri onih, ki jim ne sije solnce milosti, v kojih srcih še vlada poganstvo in malikovalske zmote. Njim lahko prinesemo največjo srečo, namreč pravo vero.

Milijone ljudstva še oklepajo vezi poganstva, verige greha, milijoni še ječe v oblasti satanovi. Njim prinesimo prostost!

Pa mi kdo poreče: »Čemu iti tako daleč? Mar ni v lastni deželi dovolj takih, ki hrepene po prostosti, med njimi jaz sam?« — Ne oporekam; toda prostost duha, prijatelj, ti je dana, to lahko uporabljaš po svoji volji in od te uporabe zopet je odvisna tvoja prostost. Oni pogani pa te prostosti niti ne poznajo. Njih duh se ne more povzpeti do resnice. Pomagaj jim torej k prostosti!

Saj imajo tudi oni pravico do nebes; kakor mi so otroci božje ljubezni in božji Sin je umrl tudi za nje. K tej enakosti so poklicani vsi. Pomagati, da jo dosežejo, je torej naša sveta, krščanska dolžnost.

Korčno smo vsi bratje v Kristusu in svojim bratom smo pač dolžni pomagati, da postanejo otroci božji kakor mi. Svojega brata moraš ljubiti, čeprav je tvoj sovražnik, da, ljubiti kot samega sebe. Karkoli hočeš, da store ljudje tebi, moraš tudi ti storiti drugim. Želiš li doseči nebesa in se za to na vso moč trudiš, skrbi, da jih doseže tudi tvoj brat! Kajti le to je pravo bratstvo v krščanskem smislu.

Novo življenje klije iz razvalin svetovne vojske. Na vseh poljih se pojavljajo nova, velika dela.

Vsak sodeluje pri teh delih. Ne pozabi pa pri tem, da je treba tudi na misijonskem polju delati, graditi dalje, da bo tudi Afrika, sedaj pogrznjena v temo poganstva, deležna luči sv. vere v

prostosti, enakosti in bratstvu!

Opomba uredništva. Podpiranje misijonov je gotovo čin najplemenitejšega človekoljubja. Vendar nas tudi prekrasno plačilo, katero je ljubi Bog obljubil onim, ki izvršujejo telesna in duhovna dela usmiljenja iz ljubezni do njega, močno spodbuja k delu za misijone. Dva stolpa sta, ki se dvigata od zemlje proti nebu — molitev in miločina — dve lestvi, po kateri peljemo svoje poganke brate do neba.

Apostolski vikarijat Uganda.

Pastirsko potovanje k Albertovim jezerom.

Prem. škof Streicher, apostolski vikar Ugande, poroča z dnevom 20. junija 1919 naši vrhovni voditeljci sledeče:

Končano je štirimesečno potovanje, katero sem dovršil, potujoč deloma po vodi, namreč na valovih Viktorija-jezera, Nila in Albertovega jezera, deloma po suhi zemlji, najčešče po slabih in samotnih stezah skozi pustinjo. Vzrok mojega potovanja je nadpastirska vizitacija treh postaj vikarijata, ki se nahajajo na zahodu Albertovega jezera v pokrajini Belgijskega Konga. Prijetna ta potovanja ravno niso bila. Kajti v tem času ripeka solnce prav po afrikansko, zrak je svinčeno težak, grmovje, skozi katero sem potoval, gosto in kraji hriboviti. Naletel sem pogosto tudi na visoke gore, katere je bilo vkljub slabim potom treba prekoračiti. Telesne utrujenosti mi je božja previdnost odmerila v obilni meri. Toda ravno tako obilna je bila, hvala Bogu, tudi duhovna tolažba.

Da umevamo težkoče pokristjanjenja tega najstarejšega prebivalstva ob Kongu ter spoznamo, kaj je milost božja v tako kratkem času storila med njimi, moramo poznati tukajšnje razmere.

Prišedši iz Ugande, ki leži ob vzhodni obali Albertovega jezera, v Kongo ob zahodnem delu jezera, dobimo vtis, kot da smo prišli iz solnčne svetlobe naglo v nočno temo.

Januarja 1911 so k temu prebivalstvu prišli prvi apostoli. Od takrat se ondi ponavlja čudež binkoštnega praznika. Sv. Duh je na ta košček kongoleške zemlje, ki spada k vikarijatu Uganda, razlil svoje posebne milosti: duha vere in krščanske ljubezni. Dve leti pozneje, decembra 1912, sta se ustanovili dve novi misijonski postaji in pri mojem sedanjem obisku so odprli še četrto. Sv. krstov je bilo do sedaj 5942 in število katehumeňov je prekoračilo 21.000 duš. Navadno se spreobrnejo cele družine: oče, mati, otroci slede skupno klicu milosti božje. Skupno se uče v vasi molitev in katekizma ter se vadijo v izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi. Misijski, ki jih od časa do časa obiše, jih vnema in izpodbuja k vztrajnosti. To je daljna priprava na sv. krst, katera traja 2 do 3 leta. Nato si mora vsak ud družine s pomočjo misijonarjevo oskrbeti najpotrebnejšo obleko iz bombaževine, da se predstavi v misijonu. Ko se je to zgodilo, zapro in dobro zavarujejo domačo kočo in vsa družina se nastani v misijonu, kjer živi šest mesecev pod nadzorstvom misijonarjev.

Vsa ta pokrajina ob Albertovem jezeru se naglo razvija v krščanstvu in milost božja dela čudeže v teh pred kratkim še tako surovih rodovih. Ti vneti novokrščenci so polni žive vere, njih nrvnost je zgledna in veliko njih spoštovanje do sv. zakramentov, zlasti do presv. Evharistije. Nikjer se nedelje ne posvečujejo tako vestno kot tukaj in izredna je njih vdanost do duhovnikov. Oni ljubijo Boga iz vse duše, a kažejo to ljubezen na poseben njim lasten način. Smisla za lepoto in lično stavbo hiše božje nimajo in težko jih je pripraviti do tega, da bi z radodarnostjo prispevali v ta namen. So pač otroci divjine, kateri nikdar niso imeli ali videli boljšega doma, kot kočice, postavljene iz par kolov. Kako revne in slabe so zato njih hiše božje; nizke, majhne, napravljene v največji naglici deloma iz ilovice, deloma iz bičja.

Moj generalni vikar, pod kojega vodstvom se nahaja 13 duhovnikov, ki oskrbujejo dušno pastirstvo v tem kotičku mojega misijona, se je v teku treh let na vso moč trudil, dobiti denarja za stavbo dostojne cerkve iz kamena, v kateri bi imelo prostora 3000 ljudi. Vsa pomoč, katero sem mu mogel dati, je bila obljuba, priporočiti njegovo cerkev Vaši dobrotljivosti. Izpolnil sem svojo obljubo ter sem uspeha tega priporočila pravtako gotov, kot je bila Mati Jezusova, ko je rekla svojemu Sinu: »Vina nimajo.«

Misijon Lunda.

Preč. o. Wendling iz družbe očetov Sv. Duha, misijonar v Lundi (Angola), opisuje v sledečem rod Vangombo, pred vsem pa njih strašno malikovalstvo. Kako hvaležno delo je spreobračanje tega ljudstva, ki se ga lahko udeležimo z molitvijo in miloščino, zlasti z vzdrževanjem katehistov.

Rod Vangambo tvori del velike družine rodu Vancaneka. Prebivajo na Mosamedski ravnini in v ozemlju, ki se nahaja med 15° in 17° južne širine in med 13° in 15° zemeljske dolžine.

Misijon v Gambos-u se od leta 1895. trudi za izpreobrnjenje tega ljudstva. Polje njih delovanja obsega 200 kilometrov in šteje 33.000 duš.

Po 19 letnem delovanju bi morali šteti že na tisoče kristjanov, a jih imamo vpisanih komaj 1170, od katerih je, kakor smemo upati, že precejšnje število v nebesih. Krščanskih družin še ni ravno veliko; vendar se je tudi v tem oziru precej doseglo. Orali smo pač ledino; a sedaj so tla pripravljena za

nadaljnje delovanje. Za poljedelca ni najbolj utrudljivo sejati in žeti, ampak pripraviti zemljo za obdelovanje. Podirati mora drevesne velikane, odstraniti iz tal stoletne korenine ter zemljo dobro prerahljati. S tem delom se sme primerjati tudi dose-danje tukajšnje delovanje. Omajali smo gospostvo satanovo in njegovih pomočnikov čarovnikov s tem, da smo razkrinkali njih hudobno in zločinsko početje. Dokazali smo zlobo in ničevost malikov ter pojasnili ljudstvu, kako smešne so mnoge njihove navade. Velika večina Vangambov še sicer ni krščanska, toda vsi so že slišali o vzvišenih resnicah naše sv. vere; paganstvo je omajano in zmaga nam je zagotovljena.

Posvečenje duše je nadnaravno, božje delo; to delo se sicer vrši v nas, a ne brez nas. Enako je z izpreobrnjenjem paganskega naroda: potreba je k temu milosti, močnejše od praznoverja in paganskih pregreh, v katere je zakopan. Treba je tudi obilno nadnaravnega razsvetljenja, da razžene temo, ki vlada v dušah ubogih paganov in razjasni njih dvome in predsodke. Blaži prijatelji, velikodušni dobrotniki! prva miločina, katere vas prosimo za naše ljube Vangambo, je srčna molitev za njihovo izpreobrnjenje. Molite, molite, da bo seme božje besede padlo na rodovitna tla in rodilo obilo, stoterega sadu!

Da boste imeli nekoliko pojma o strašnem malikovalstvu paganskih Vangambov, vas hočem seznaniti z njihovim malikom »Ondyauom«. Spoznali boste, da je k premaganju gnusobe treba nenavadne milosti. — Spozna n. prim. kaka paganska žena, da ji njiva ne rodi dovolj koruze ali prosa, ker je pre-slabo obdelana, ali če jo začne mož zanemarjati in sovražiti, zaželi si malika »Ondyau«, o katerem je slišala, da more pomnožiti živila in napolniti njene shrambe. Poda se torej, obložena z darili, h kakemu slovitemu čarovniku, kateremu zaupa svoje skrbi in želje. Ta jo nato odvede v temni gozd ali kak drug bogovom posvečen kraj, kjer ju pričakuje drug čarovnik poln zvijač in grdih strasti, ki iz dobičkanosti opravlja to opravilo. Sedaj je popolnoma v oblasti teh hudobnežev; in če tudi bi hotela zbežati, ji to brez smrtne nevarnosti ni mogoče. Vdati se jima mora in pero se ustavlja opisati, kaj vse zahtevata od nje. Čarovnik pomeša pepel človeških trupel z raznimi drugimi rečmi, ki jih je težko naštevati, ter jih položi v mošnjček, v katerem se po njegovem mnenju nahaja hudobni duh. V resnici je pa to najmočnejši strup. Sedaj je malik »Ondyau« gotov. A če ga hoče z uspehom rabiti, mora žena prej svoje dete ali katero svojih sorodnikov umoriti ter ga nato, ko je bilo pokopano, zopet izgrebsti, razkosati in prinesiti čarovniku. Ta ji vrne lobanjo, katero mora

žena položiti v jervas, v katerem hrani žito, in ž njo zajemati zrnje, katerega po izjavi čarovnikovi ne bo nikdar zmanjkalo. In če ga pa vkljub temu zmanjka? No, potem treba novih žrtev. Ako nato sosedom izginja žito in njih živila, reveži pač tožijo in vzdihujejo; a iz strahu pred smrtjo nikdo ne upa dolžiti lastnice malika tatvine. — O tem gnusnem grozodejstvu bi lahko še marsikaj poročal.

Mudil sem se pred nekaj meseci na neki misijonski postaji, kjer so mi povedali med drugim, da sta dva otroka krščanskih staršev umrla na znakih zastrupljenja. Teta teh otrok je lastnica malika »Ondyau« in ljudje pripovedujejo, da ima že več takih zločinov na vesti. Govoril sem o tem slučaju z velikim glavarjem te dežele: »Oprečastiti oče!« odvrne ta ves v skrbéh, »ne govoriva o tem. Malik nas sicer vse umori in to bi bilo še hujše zlo.« Vsakdo torej pozna zločinko, a nikdo je ne zatoži. Pravijo, da ne dela tega ona, ampak hudi duh, ki požre duše nesrečnih žrtev.

Tudi možje imajo svojega malika. Imenujejo ga »Etamfa«, ki naj pomnožuje njihove črede. In tudi oni se morajo, ako hočejo imeti tako čarovnijo, podvreči satanskim rečem in žrtvovati bodisi lastnega otroka ali kakega svojega nečaka. — Večkrat se nahajata oba malika v eni koči in mož in žena kopicita zločin na zločin.

Mnogobrojno je število teh malikov in ni ga skoro odraslega človeka, ki bi ne imel svojega posebnega zaščitnika. Čarovniki so največji hudodelci. Njihov pohlep in peklenke goljufije so nepopisne. Hudobija jim je rokodelstvo, od katerega žive in v katero navajajo še druge. Zato mora vsaka vlada, ki hoče pomagati ljudstvu kakor so Vangambos in mnogi njihovi sosede, najprej iztrebiti čarovnike.

V dokaz, kako ti ničvredneži tudi naravne dogodke izrabljajo v svojo korist ter mučijo ubogo ljudstvo, naj navedem sledeči slučaj. Ako se na primer porode kje dvojčki, kar pomenja nesrečo za celo deželo, so po sodbi čarovnikov potrebne posebne spravne žrtve in očiščevanja, katera izvrše trije čarovniki. Temu so se dolžni podvreči ne le možje in žene cele okolice, ampak tudi njihova živina. In ako ima dotična družina, v kateri se nahajajo dvojčki, kaj živine, določijo čarovniki, koliko glav morajo žrtvovati. S tem pa še stvar žalibog ni končana. Uboge otročiče umore ter jih zakopljejo v gnojišče. Pred nekaj dnevi sem na dveh krajih imel priložnost, četudi ne brez ovir, krstiti take uboge dvojčke. Izjavil sem se za nju botra in zaščitnika, toda nisem porok, da jih puste pri življenju. *

Apostolski vikarijat Uganda: škof Streicher.

Druga ovira, katero je treba premagati pri izpreobračanju tega ljudstva, je preziranje vsake obleke. Kdor se oblači, ga izključijo od svojih daritev, praznikov in plesov. Zato zahtevamo od onih, ki hočejo postati kristjani, ne le, da uničijo in odpravijo svoje malike, ampak, da se tudi dostojno oblačijo.

Kakor vidite, nas čaka še težka naloga; toda delamo za svojega Zveličarja, svojega Boga, ki je umrl za vse in vsakega posameznega. Moliti hočemo torej in delati, da rešimo kar največ duš večnega pogubljenja.

Neprecenljivo veliko dobrega lahko store dobro izurjeni katehisti, a moramo jih z vsem preskrbeti. Dosedaj imamo 8 takih pomočnikov, za kojih vzdrževanje porabimo večino svojih dohodkov. Tem izdatkom se pridružijo še razne druge težkoče. Tako na primer je vihar razdejal eno naših najboljših stavb, druge pa poškodoval. Živinska kuga nam je napravila obilo škode med govedom in tiger nam je raztrgal mnogo drobnice. Vendar nam vse te preizkušnje ne vzamejo poguma; da, sprejemamo jih z radostnim srcem, kajti za rešitev neumrjočih duš nam ni prevelika nobena žrtev.

Apostolski vikarijat Abesinija.

Preč. o. Ba etman, misijonar iz družbe Lazaristov, ki se je ob izbruhu vojne, iz zdravstvenih ozirih nahajal v Evropi ter se ravnokar nameraval vrniti v svoj misijon v Alitieni in je moral nato svoje moči postaviti v službo domovine, piše sedaj zopet iz Afrike naši vrhovni voditeljici. Z dnem 21. junija poroča o strašni lakoti in ji pošilja sledeče pismo nekega ondotnega semeniščnika.

Alitiena (Abesinija), 4. junija 1919.

Spoštovana gospa, draga dobrotnica!

Naj ljubi Bog blagoslovi Vas in drago Vašo deželo! Vi Evropejci ste naši očetje in matere, zato se podvizamo, Vam poročati o svojem življenju. Nahajamo se v veliki stiski. Naša dežela trpi vsled hude suše. Nikjer ni videti zelenja, nobenega lista na drevesih, nikake travice v dolinah. Živali vseh vrst poginjajo vsled lakote in žeje. Radi pomanjkanja hrane je divjačina zapustila te kraje in bivališča čebelic so opustošena. Iz tega lahko razvidite, kolika beda vlada še le med ljudmi. Toda ako dovolite, Vam opišem položaj natančneje. Poslušajte torej: Mnogo ljudi nima nobene hrane razen nekoliko ječmena, ki ga dobe dvakrat na teden od misijonarjev. Otroci nimajo obleke, da bi pokrili svojo nagoto. Imamo tukaj studenec, ki so ga napravili naši misijonarji za namakanje vrta. In sedaj

prihajajo ljudje od vseh strani prosit vode, ki je nikjer drugod ni dobiti. Še živeče domače živali nimajo nobene vrednosti; saj jih je sama kost in koža.

Prosimo torej, imejte usmiljenje in sočutje z našo revščino; pomagajte nam in rešite nas, v kolikor Vam je mogoče. Pomagajte nam lahko na dva načina: da nam pošljete denarja in da prosite božjega usmiljenja za nas. Prosimo Vas tudi iskreno, da obvestite vse naše brate v Kristusu in jih povabite, naj nam pomagajo ter nam po svojem premoženju prihite na pomoč in molijo za nas. Storite kakor prerok Elija in sprosite nam dežja iz neba. Ali pa posnemajte božjega Zveličarja, ko je množice ljudstva nasitil z nekaj kruhi in ribami.

Ko bi zapustili Alitieno, bi morda kje hitreje našli kaj živeža, a mi ne moremo nikamor. Katoličani smo in ne smemo v dotiko z razkolniki. Vsakdo nas preganja; pretepajo nas in podijo od tod. Niti groba ne privoščijo našim mrličem. Povsod, razen tukaj, smo izključeni iz človeške družbe. Nihče noče jesti z nami, nihče nam dati hrane. Godi se nam skoro kakor divjim živalim, ki se morajo skrivati pred lovci.

Draga dobrotnica! bodite tako dobrotljivi in pomagajte nam, svojim bratom, v tej veliki stiski! Saj smo res Vaši bratje v Kristusu, ker smo po sv. krstu postali otroci katoliške Cerkve. Dajte nam, česar potrebujemo za življenje, in mi bomo Vaši hvaležni otroci duševno in telesno. Ako nas posinovite, hočemo biti Vaš ponos in ljubi Bog Vam bo to poplačal! Molil bom iz celega srca za Vas; molite tudi Vi, prosim, za me! Molitev je najmočnejša in najslajša vez, ki združuje kristjane. Spomin na Vas nosim v globini svojega srca in ga bom čuval kot drag zaklad.

Iz celega srca Vaš

Ghebre Exiabiheur, semeniščnik.

Opomba uredništva: Semeniščnika lahko posinoviti, kdor za njegovo vzdrževanje letno daruje vsoto 200 frankov. — Vsak, tudi najmanjši dar za semeniščnike in stradajoče v Alitieni sprejema hvaležnega srca Klaverjeva družba v Ljubljani.

Apostolski vikarijat Zgornji Nil.

O. Dame, misijonar družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu, piše iz Niunde z dnem 2. julija naši vrhovni voditeljci:

Nisem Vam še nikdar poročal o vseh naših težkočah. Sicer bi naš misijon potreboval že preje pomoči; toda nisem hotel biti nadležen, dobro vedoč, koliko jih prosi

Vaše pomoči. Nisem hotel pomnožiti teže Vaših skrbi, kajti vsem pomagati Vam pač ni mogoče. — Sedaj pa po končani vojski, ko se povsod delajo načrti za nove stavbe, smo se tudi mi začeli pečati s takimi mislimi in skrbmi. Naš misijon je bil ustanovljen za časa vojske; zato smo radi pománjkanja sredstev svoja poslopja, kakor cerkev, šolo i. t. d., mogli pokriti le s slamo. Toda te strehe nam napravljajo veliko težkoč, ker jih je treba vedno popravljati, a kljub vednim stroškom ostanejo vendarle krparija. Razen tega je zelo težko dobiti potrebnega gradiva, zato je tako krpanje za nas velika muka. Tudi je vse zelo drago, tako da smo samo za popravo izdali letno 15 do 20 funtov šterlingov. Sklenili smo torej, zamenjati slamnate strehe z opeko na lesenem ogrodju, kar bo stalo približno 200 funtov šterlingov. Na ta način bi storili konec vednemu popravljanju. Žaganje in rezanje lesa bi oskrbeli sami, opeko pa bi morali kupiti.

Spoštovana gospa grofica! Komaj, komaj se drznem upati, da Vam bo mogoče, poslati nam takoj popolno vsoto. A prepričan sem, da nam boste pomagali po svojih močeh, ko boste zvedeli, kako ugodno kažejo sedaj razmere pri nas. Nek indijski trgovec, ki z motornim tovornim vozom oskrbuje morsko pošto med Majanjo in Mbale, se je ponudil dovažati nam opeko zastonj. Bila bi za nas zelo občutna škoda, ako ne bomo mogli sprejeti te velikodušne ponudbe; kajti tako ugodne prilžnosti ne bo več tako kmalu in dovažanje nas bo stalo ogromne vsote.

Dovolite mi tudi še nekaj besed o našem delovanju. Že šest mesecev počiva vse in radi strašne lakote, ki vlada v deželi, ni nobenega pouka. Domačini umirajo vsled gladu v ogromnih množinah; vsepovsod vidiš ležati njih trupla. Dosedaj je okrog 10.000 ljudi umrlo lakote. Vendar upamo in molimo, da se bo sedaj, ko se pričinja žetev, položaj nekoliko zboljšal. Ta prisiljen mir v našem javnem delovanju pa je rodil bogato dušno žetev. Krstili smo 125 otrok in 15 odraslih v smrtni nevarnosti. In to v deželi, kjer pred malo leti ni nihče prosil pouka v sveti veri in sv. krsta.

Kratka misijonska poročila.

O. Vedrines, ravnatelj sementišča v Katigondo, piše z dnem 4. marca 1919: »Premilostljivi gosp. škof Streicher se tačas mudi v onem delu svojega vikarijata, ki se nahaja v belgijskem Kongu. Potovanje tja je trajalo tri mesece ter je bilo silno utrudljivo. Prečastiti gospod pomožni škof Forbes, ki ga je španska bolezen močno zdelala, je zopet popolnoma okreval ter nadaljuje sedaj svoje pastirsko potovanje po Bugandi. Kar zadeva nas tukaj, se v svetem molku, z molitvijo in učenjem pripravljamo na slavnost posvetitve ob prazniku presv. Trojice, pri kateri bosta dva prejela mašniško posvečenje, trije bodo posvečeni v dijakone in trije v subdijakone. Razen tega se bodo delili vsi nižji redovi do tonzure.«

O. Van Houtte, misijonar očetov Šentfeldskih, piše iz Belgijskega Kongo z dnem 25. maja 1919: »Naše misijonsko delovanje se vedno bolj razvija; veliko moramo potovati, da obiščemo naše kristjane, ki žive raztreseni v kakih sto vaseh, kjer tvorijo krščanske srenje. V mnogih krajih je mnogoženstvo vsled spreobrnjenja vplivnih glavarjev prišlo skoro ob veljavo. Radi nesrečne vojske smo postali že zelo revni; zlasti nam manjka bogoslužnih predmetov, devocijonalij. Kljub naši dobri volji je mnogo naših kristjanov brez rožnega venca in škapulirja ali škapulirske svetinjice. Iskreno prosijo zanje, a žal jim ne moremo ustreči. Bojim se, da se bodo s časom navadili, z lahkoto pogrešati omenjene predmete. — Ako bi torej dobili vsaj en zavoj teh reči, bi bilo za nas neprecenljive vrednosti.«

Sestra Frančiška-Terezija piše z dnem 27. decembra iz Matjeskloof-a: »Hvaležnega srca smo

prejeli znesek za otroka, ki ga je blagi dobrotnik blagovolil vzeti za svojega in o kojega usodi sem Vam poročala. Dete se s svojo 13 letno sestrico že šest mesecev nahaja pri nas. Nju mati je bila prav zadovoljna, da sta deklici sprejeti v misijon; tako je vsaj rešena skrbi za njuno prehrano. Omenjeni otrok je čedno in odkritosrčno majhno sedemletno dekletce, sicer nekoliko slabotno, a je tako rado pri nas, da jo mora vsak nehote vzljubiti. Torej kakor vidite, je Vaš dar dobro obrnjen. Od časa do časa Vam hočem poročati o obeh dekletih. Večerna molitev naših gojenk se vselej konča z iskreno molitvijo za Vas, kajti čeprav Vas naši otroci osebno ne poznajo, so vendar že veliko slišali o Vaši dobrotljivosti. — Najmanjši dar za vzdrževanje naših otrok je za nas velikega pomena. Da prebijemo te težke čase, je treba velikega samozatajevanja; toda ljubi Bog skrbi za svoje in nam pošlje večkrat nepričakovano pomoč.«

O. Lutz, družbe očetov Sv. Duha, piše z dnem 17. junija iz Mombaza: »Ljubi Bog očitno blagoslavlja naše prizadevanje in trud. Število naših kristjanov je v teku petih let narastlo od 200 na 610 duš. Od bregov jezera Viktorija je došlo semkaj nad 250 odraslih katehumenov, ki se sedaj tukaj pripravljajo na sv. krst. Vsak večer prihajajo točno k pouku katekizma. Vse, novokrščence kakor katehumente prešinja najboljši duh in dobra volja. Sladka tolažba je za nas misijonarje, ko opazujemo, s koliko vnmemo in pobožnostjo naši ljubi črnici vsako nedeljo, mnogi tudi vsak dan prihajajo k mizi Gospodovi. — Premil. gospod škof Neville se pojutrišnjem vrne v Evropo. Imel je veselje in tolažbo, tukaj pri

nas 194 novokrščencem podeliti zakrament sv. birme. — Naši vrli kristjani se bodo v svojih molitvah zvesto spominjali svojih dobrotnikov v Evropi.«

Sestra Marija-Cirila, predstojnica »belih sester« v Mombazi, piše z dnem 17. avgusta 1919: »Obracam se do Vaše dobrotljivosti, priporočajoč Vam naša tako pomilovanja vredna dekleta rodu Svahili. Bila sem pred tremi meseci premeščena v Mombazo. Srce se mi je krčilo sočutja, videč toliko deloma že krščanskih malih deklic potepati se po mestnih ulicah, kjer so ti otroci z ozirom na nrvnost v veliki nevarnosti. Sklenili smo torej, zbirati to zapuščeno mladež v mali dvorani naše misijske hiše, po-

učevati jih v krščanskem nauku in pripravljati na prvo sv. obhajilo. Razen tega želimo za večja dekleta otvoriti šolo za ročna dela, kjer bi jih učile klekljanja in kvačkanja. Plačevale bi jim njih delo in tako bi nam bilo mogoče, s tem, da jim gmotno pomagamo, blagodejno nanje vplivati in jih obvarovati hudega. Ko bi Vam bilo mogoče, nabaviti nam lanene preje, klekljarskega orodja in zadostno množino igel s steklenimi glavicami in medenih bucik, bi Vam bile zelo hvaležne. Osrečili bi nas tudi, ko bi nam poslali križev in svetinj, kakor tudi malih srčec in križcev za rožne vence. Naše male zamorke bodo iz hvaležnosti vsak dan pred delom molile za svoje dobrotnice.«

Jubilejni dar iz Amerike.

Ne samo Evropa in Afrika, temveč tudi Amerika je poslala svoj prispevek jubilejnih darov Družbi sv. Petra Klaverja. Naša podružnica v St. Louis -u nam poroča, da se je darovalo ondi **4510 sv. obhajil** kot jubilejno darilo. Razen tega se je darovalo v ta namen veliko sv. maš, zmolilo lepo število sv. rožnih vencev in drugih molitev ter nabralo nad 1000 dolarjev. Tudi mladina se je udeležila v velikem številu tega dela in z veseljem prinašala svoje cvetke za jubilejni venec. Tako so samo učenci šole sv. Bonifacija v Perryville darovali 1000 sv. obhajil in gojenci dveh šol v St. Louis-u zbrali 20 dolarjev. Skupna vsota jubilejnih darov otrok v St. Louis-u znaša 812-29 dolarjev.

Tvoje najljubše.

Bog more in sme zahtevati žrtev od nas in je od mnogih zahteval mnogo; življenje njihovih dragih, trdno zdravje, luč oči, brezskrbno sedanjost, mir in veselje. Kdor je pogledal v delavnice božje, bi se lahko zgrozil nad njegovimi udarci. In kaj zahteva od tebe? — Je li res tako veliko in težko v primeri z onim, — v primeri

s tvojo krivdo, — v primeri z nebeško tolažbo? Ne bodi malosrčen; ti imaš odslužiti dolg današnjih dni. Pričakovati smeš več, kot imaš sam dati. Ako bi dal Bogu res svoje najljubše, ne daš niti ene proti tisočim. (M. Kreuzer.)

Vrli črni katehist Janez Kitagana.

(Pripoveduje o. Joire iz družbe Belih očetov.)

Častiti gospod škof je imel pred kratkim priliko na svojem potovanju po deželi Mbarara (v temni Afriki) spoznati začetek nove postaje Buniarugulu, ki nosi lepo ime Marijino. Prosil me je, naj na kratko poročam Družbi sv. Petra Klaverja o začetku te postaje. Hočem se potruditi po svojih močeh in ne dvomim, da mi pomaga ljubi Bog, da bo moje slabo delo primerno važnemu predmetu. Te vrste sem zato napisal, da poročam nekoliko, na kak način porabimo vsote za odkup sužnje v teh misijonskih pokrajinah.

Kakor znano, je žeja po dušah znamenje pravega misijonarja Jezusa Kristusa in to hrepenečo žejo so občutili že takoj ob ustanovitvi misijona Mbarara očetje, katerim je bilo odločeno, da v ti pokrajini oznanjujejo sv. evangelij. Posebno pozorno so se ozirali proti severni meji, onstran katere se razprostira Buniarugulu-pokrajina, o kateri sem ravnokar govoril. Od želje do izvršitve je bil samo en korak; rečeno, stórjeno in kmalu so poslali misijonarji predhodnika v Buniarugulu-deželo, pogumnega zamorskega katehista Janeza Kitagana.

V začetku je bila sicer žetev pičla, zelo slaba; našlo se je zelo malo katehumenov. Ura božje usmiljenosti še ni bila. Da je danes odbila, je znano. Janez Kitagana je pa tudi mož božji, poln vere in nesebičnega dela in njegovi prvi učenci so bili taki, da z zgledom, največ pa z milostjo, katero zaslužijo paganski okolici, potegnejo vse za seboj.

Sodi sam; pristni pagani, ki so v obilici podedovali od prednikov praznoverske nauke, to so bili prebivalci Buniarugulu, ko se je naselil med njimi pogumni katehist. Njegova globoka, preprosta vera mu je pokazala v boju najboljše pribežališče v nji, ki je strašna hudobnemu duhu. Strah pred hudobnim duhom je oslepil te uboge ljudi, samo zaupanje na

Marijo in njeno mogočno priprošnje bi jim moglo odpreti oči ter jim dati pogum. »Z rožnim vencem bom prišel k cilju,« je rekel. In ni se motil; njegov »ave«, katerega je molil v trdni veri, mu je donesel lepe sadove.

Nekega jutra obiše Janeza mali, dvanajstletni deček. »No, Bandora, kaj te je pa privedlo semkaj?« — »Janez, rad bi se naučil od tebe božjih resnic; naši čarovniki so lažniki in tatovi. Uči me spoznavati pravega Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo!« Janez ga je naučil delati križ in pod tem varstvom je začel Bandora trd boj. Kot član mnogobrojne in najbogatejše rodbine Bahera, v rodu Buniarugulu, je imel Bandora med nasprotniki svoje lastne brate, služabnike hudobnega duha in vdane sužnje domačih, hišnih duhov. — »Kaj, brat Bandora,« mu reko, »ali hočeš nad nas priklicati jezo duhov? Gotovo te ubijejo in s teboj vred tudi nas vse! Kasungendera (starejši brat), prepovej mu vendar hoditi k Janezu, sovražniku naših bogov!« — »Ne,« odgovori Kasungendera, »naj hodi in dela, kar je videl in slišal. Kmalu se mu bo kaj pripetilo. Gotovo bo v kratkem umrl hude smrti in če ne, tedaj so naši duhovi lažniki in brez moči in tedaj jih bom jaz tudi zapustil!« Tako je govoril najstarejši brat in Bandora mu je pritrjeval. — »Da, da,« reče, »bil sem pri Janezu ter sem videl, slišal in vem, da je samo Bog dober, da je on stvarnik življenja in da daje zdravje. Vsi naši čarovniki so lažniki.« — »Pojdi vendar h Katotu,« mu rečejo, »radovedni smo, kaj on na to poreče.« Katoto je bil najmogočnejši čarovnik, a vendar že dolgo časa bolan. »Pojdi,« pravi Bandoru, »in vprašaj tvojega katehista, če morem zopet ozdraviti, ako prosim Boga, ki daje zdravje?« — Bandora hiti k Janezu z danim vprašanjem. »Povej Katotu, da nimam drugih zdravil in nobenega drugega pripomočka kakor molitev k edino pravemu Bogu resnice. Če ga prosi, bo ozdravel, ako hoče; povej mu tudi, naj prosi rešitve za svojo neumrjočo dušo.« Ta popolnoma krščanski odgovor je Bog blagoslovil. Stari čarovnik, ginjen, se je sam podal h katehistu. Njegova prej kletev razširjajoča roka se je vadila delati znamenje rešenja in čez dva tedna je razlil svoja čuvstva v sledečih besedah: »Janez, prijatelj, glej me tukaj skoro popolnoma zdravega in s pomočjo katerega? S pomočjo hudobnih duhov? Ne, ne; ti so lažniki, ki navdihujejo ubogim ljudem hudobne misli in ne morejo ničesar dobrega storiti. To vem jaz in zato te prosim, da greš z menoj, da pretrgam z njimi vsako zvezo. Pred vsemi mojimi brati boš sežgal moje čarovniško orodje! — »Počasi, počasi, Katoto,« odgovori Janez smehljaje, »nikar ne razjari svojih duhov.

Če prideš k svojim čarovnijam, te bo prevzel strah in kaj bodo tvoji bratje in kaj bi ti sam rekel, če bi zbolel še hujše kakor prej. Moli še nadalje in ko postaneš boljši, potem bomo videli.« Na pol razočaran se ukloni Katoto temu modremu nasvetu, vendar pa trdno sklene svoj namen kmalu uresničiti. Čutil je, da mu bo to dobro delo. Prešel je teden, toda dalje ga ni več vzdržalo. »Janez, prijatelj; Janez, imej usmiljenje z menoj, pojdi in sežgi moje bogovom posvečene koče, jaz hočem služiti samo Bogu resnice, samo njega hočem imeti za variha svojega življenja!« Naš katehist se je odpravil; šla sta h kočam in ko je Janez odpel Veni creator, je zažgal koče pred osuplimi pagani. Bil je pravi peklenški ogenj. Ko se je začudenje bratov in sosedov Katotovih nekoliko poleglo, so bili strahu vsi izven sebe. »Pojdi hitro stran,« so vpili od vseh strani staremu čarovniku, »beži pred jezo duhov! Ako ostaneš tukaj, bodo tudi nas umorili. Ah, nesrečnež, to je pogin naše družine.« — »Brez strahu,« kliče Janez, »niti Katoto, niti kdo izmed njegovih ne bo umrl. Boste videli, da ostane pri življenju.« Nekateri stari možje so pa odločili: »Če Katoto in veliko njegovih bratov ne umrje, tedaj so naši duhovi brez moči in tudi mi jih bomo zapustili in molili k Bogu Janezovemu.«

Prešlo je štirinajst dni in Katoto ni bil mrtev in tudi izmed njegovih se ni nihče počutil slabo. »Kozel je pomiril jezo duhov,« so govorili nekateri. Katoto je skočil pokonci. V trenutku je prijel in privlekel smrdečo žival Janezu. »Vzemi in ubij ga, da vidimo, kaj bo rekel k temu hudobni duh.« In nič ni rekel k temu, Katoto se je pa tako pozdravil, da je bil videti deset let mlajši. Duhovi Buñiarugulov niso bili torej tako mogočni, kakor se je verjelo in mnogi so si na tihem priznali, da so bili zelo neumni, ker so se jih bali, posebno pa zato, ker so jim darovali toliko debelih koz. Tudi čarovniki so zapazili, da jih gledajo po strani in jih imajo za lažnike in tatove.

Ti, po božji previdnosti pripuščeni dogodki so bili za mnoge znamenje koristnega preišljevanja in začetek izpreobrnjenja. Prosili so Marijinih svetinjc in se zbirali okrog dobrega Janeza, da bi slišali govoriti o velikem Bogu resnice, ki daje življenje in vzdržuje zdravje. (Pokračováni.)

Petra Klaverja poučuje njegova bogoljubna mati.

Ena največjih milosti in dobrot je človeku pobožna, bogoljubna mati. To milost je ljubi Bog naklonil sv. Petru Klaverju. In dobri deček je nauke svoje blage matere tudi ohranil zvesto v svojem srcu ter se natančno po njih ravnal, odlikovaje se s pobožnim, angelskočistim življenjem.

O krščanske matere, ne nehajte v srca svojih otročičev sejati dobrejša semena krščanske ljubezni do Boga in bližnjega! Nagibajte jih od mladosti, da stremijo za vzvišenimi, plemenitimi cilji! — Velik pripomoček za dobro vzgojo vaših otrok so povesti in zgledi iz katoliških misijonov. Zato naročite svojim ljubljenskom ilustrovan mesečnik »Zamorček«, s priložo »Klaverjev koledar«, ki ga izdaja Klaverjeva družba. Oboje skupaj stane letno K 3'50.

Dajte svoje malčke tudi vpisati v otroško zvezo za Afriko! Navajajte jih, da bodo svoj letni prispevek 40 vin. plačevali iz svojih prihrankov. Na ta način jih boste z lahkoto naučile krščanske ljubezni do bližnjega in požrtvovalnosti. In kaj je pač ljubkejšega kot sočutno otroško srce!

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Sčinogradu.   Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

„Angelček“

je organ »Marijinega vrtca«, prijatelj otrok in tudi prijatelj zamorčkov. Priporoča lepe poučne povesti, zato ga imajo tudi matere rade, ker uči njih otroke, da postanejo pridni in pobožni. Pa tudi kaj veselega in smešnega včasih prinese.

Zato ga tudi mi staršem in čč. gg. vzgojiteljem toplo priporočamo! To je še posebno v sedanjih časih, ko so otroci tolikim dušnim nevarnostim izpostavljeni, največje važnosti, da jim nudimo dobrega berila.

»Angelček« in »Zamorček« naj gresta roko v roki k naši ljubi slovenski mladini in ji pripovedujeta, kako srečni so otroci v nedolžnosti, kako nesrečni pa njih črni bratci v temni Afriki.

»Angelček« stane na leto 2 K 50 v. Naroča se pod naslovom: Upravništvo »Angelčka« v Ljubljani, Sv. Petra c. 80. Uredništvo pa: Čast. g. župn. Jožef Volc, Rova, p. Radomlje, Kranjsko,

---

Prijatelji misijonov, zbirajte

obrabljene znamke, staniol, srebrn papir, zamaške iz probkovine, izčesane lase itd. Vse take predmete pošljite na naslov Družbe sv. Petra Klaverja.

Izjava za naročbo.

Podpisan..... naročam:

..... izvodov mesečnika »Odmev iz Afrike« (letno K 3.—),
..... izvodov mesečnika »Zamorček« (letno K 2.—).

Ime: .....

Natančen naslov: .....

Prosimo, da blagovolite ta list izpolniti, odtrgati in z denarjem vred poslati Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Pred škofijo 8.

Kaj

je Družba sv. Petra Klaverja? Pomožna družba v podporo zamorskih misijonarjev in za rešitev sužnjev.

Kako podpira Klaverjeva družba misijone? S tem, da ustno in po svojih spisih ljudstvo seznanja z misijoni ter s tem vnema katoličane za molitev in miloščino za misijone.

Kako se moremo udeležiti blagonosnega delovanja Klaverjeve družbe? S tem, da postanemo njeni udje,

1. kot »udeleženci« (letni prispevek 50 vin.);
2. kot podporniki, ozir. podpornice (letni prispevek 2 kroni, za duhovnike 5 kron);
3. kot zunanji udje s tem, da se, kolikor nam dopuščajo stanovske dolžnosti, udeležujemo delovanja notranjih udov (sodalck);
4. notranji udje, sodalke ali takoimenovane »Pomožne misijonarke za Afriko« s tem, da posvetijo vse svoje dušne in telesne moči za vedno Družbi sv. Petra Klaverja ter v njenih hišah žive življenje molitve in dela za afrikanske misijone.

Izjava za pristop.

Podpisan..... pristopim k Družbi sv. Petra Klaverja kot **pospeševatelj** — **pospeševaljica** z letnim prispevkom ..... kron (navadni prispevek 2 kroni, za duhovnike 5 kron, zadnji dobijo brezplačno »Odmev iz Afrike«) ter prosim za doposlatev sprejemnice.

Ime: .....

Natančen naslov: .....

Datum: .....